

Să zici că e om sălbatic este cumva o exagerare, clar, dar și dacă zici că este țăran, parcă nu ai definit exact ce stil de viață este. Ce pre-medievalism, ce mod de viață ancestral se mai păstrează, ce iubire a naturii de tip păgân... al omului sălbatic, neperversit de civilizația minciunilor? Să vezi oamenii sălbatici ai acestor munți și dealuri ca pe niște vietăți aparte, analizate din punct de vedere eco-bio și uman... ar putea să fie un experiment rural interesant. Să povestești cu câte unul care a stat în pădure aproape la fel de mult ca ursul, oameni care toată vara erau cu oile pe pășuni alpine: sigur că au niște experiențe notabile. Oare se poate discuta cu acești oameni, și merită oare timpul, energia?

Îți plac provocările intelectuale, noile perspective asupra domeniului, sau vechile perspective scoase la lumină? Este mai interesant țăranul-sălbatic decât șarpele de alun sau decât huhurezul mare... sau măcar la fel de interesant este? Ai timp de el, sau nici nu îl bagi în seamă, de parcă nici nu ar exista. Nu e treaba ta și omul acela al muntelui, ca viață dominantă a peisajului, ai putea zice. Are ecologul/ ecologistul menirea și obligația să observe, să detecteze aspecte ale existenței umane în mediu... formulând întrebări și idei brilante despre viață? La ce este bună abordarea eco în societățile actuale reale? Este o unealtă sau un scop în sine, sau o combinație a acestora? Undeva la interferența dintre cunoaștere rațională, obiectivă, și artă... sigur poate să fie un drog destul de bun. Se pot aborda subiecte violente, perverse, radicale, sau trebuie rămas la un stil soft eco/ bio? Se pot distila niște texte dure, critice, analitice, duioase, incredibile, agresive? Este asta o abordare inovativă?

Ce amintiri au ei după o viață petrecută prin munți și pe dealuri, cum au fost experiențele lor cu urși, cerbi, care e sentimentul față de pădure, față de stâncărie, față de iarbă? Poate să fie un fel de descoperire a unui Maramureș necunoscut, interesant, surprinzător, ce păstrează cumva – sper - o iubire a naturii de tip păgân?

Din câte pare, până azi nu există nici un fel de legătură a ecologiei/ ecologismului cu

ruralitatea-sălbatică din Maramureș. Nu a prea existat om modern, non-țăran, care să își pună niște întrebări legate de situația oamenilor mai sălbatici din zonă, din perspectivă ecologică? Să formuleze niște idei, măcar? Erau studiile prea închistate, prea standard, prea indiferente față de aspecte de acest gen... cumva incapabile să le abordeze? Sigur, o astfel de punere a problemei nu are o conectare științifică standard, nu e un studiu sociologic. E mai mult literatură, filozofie, politică, ecologism... sau combinația acestora. Oricum, poate avea mai multă relevanță, mai multă viață decât analize statistice anoste, chestionare moarte, tabele și grafice și texte care nu o să fie parcurse de nimeni.

În orice domeniu, deci și în ecologie/ ecologism e necesar să ai intuiția de a deschide noi paliere, noi variante de progres, de a avansa în ceva direcție, de a găsi subiecte care să conteze. După ceva impresii despre biodiversitatea acestor zone, despre specii, ecosisteme, peisaje... ne facem o idee și despre aspecte umane? E plăcut să ai senzația că ai descoperit un nou câmp de acțiune cu sens, ceva care ar putea aduce noutate non-banală. Eco-țărănisme în Maramureș, discuții cu oamenii rurali de la capătul lumii, percepere a unor idei și amintiri ale lor, convorbiri liniștite la marginea pădurii? Cum e să povestești spre exemplu cu o sută de țărani din Maramureș, în 1 - 2 ani de zile, să stai măcar ceva vreme la discuție cu câte un bătrân ce știe multe? Se poate învăța ceva de la ei? Se pot percepe realitățile lor? Prin scurte povestiri autentice, un fel de storytelling... se poate oare crește interesul oamenilor de azi față de subiecte eco? Pot să fie trezite amintiri și senzații cu iubirea naturalului și fericirea de a exista... sau deja este prea târziu în epoca digitală?

Omul sălbatic maramureșean niciodată nu o să mai fie așa cum erau cei din urmă cu 50 sau 100 de ani... dar oricum păstrează încă o doză bună de primitivism și experiență directă în contactul nemijlocit cu sălbăcia. Care sunt semnalele pe care le primești? Care sunt realitățile, temerile și speranțele lor? Cam pe ce lungimi de undă, pe ce frecvențe vibrează viața lor? Cum naiba se poate face educație ecologică sau despre dezvoltare durabilă, unor oameni de acest fel (totalmente nerealist și lipsit de sens?)... sau maxim ce se poate spera este să percepi cam cum gândesc ei subiecte pe care noi le numim eco?

În lumea de azi nu prea e timp și chef de stat la povești; și mai ales nu ne mai interesează știrea zilei; majoritatea oamenilor am devenit sătui de ele... pentru că le lipsește ceva esențial. Dar, comunicarea este totuși necesară; am impresia că un bătrân de acela uitat de lume, care trăiește încă în ceva casă sus în munte, în principiu poate să îmi zică niște chestii mai interesante decât cele din discursul oricărui politruc cu papion.

Impresii cu sălbatici din Maramureș

Scris de Peter Lengyel

Luni, 19 Septembrie 2016 06:42 - Ultima actualizare Luni, 19 Septembrie 2016 06:54
